

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: I. H.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se po právní moci tohoto usnesení vrací zaplacený soudní poplatek, a to ve výši 2 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a shrnutí žalobních bodů

1. Žalobou ze dne 14. 12. 2022, doručenou krajskému soudu dne 15. 12. 2022, se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem. Ten spatřovala v tom, že jí na její žádost ze dne 7. 2. 2022 o vydání biometrického cizineckého pasu z důvodu nemožnosti jeho získání v zemi původu nebo na ukrajinských zastoupeních v zahraničí, žalovaný vydal cizinecký pas, avšak s platností pouze do 2. 6. 2023, což je dle jejího názoru porušením platné právní úpravy a snahou správního orgánu o systematický zásah do jejích práv.
2. Žalobkyně uvedla, že má povolení k trvalému pobytu na území České republiky s dobou platnosti do 20. 10. 2031, a má zato, že splnila všechny zákonné požadavky pro vydání cizineckého pasu s biometrickými údaji s dobou platnosti 10 let, resp. s omezením platnosti na dobu platnosti jejího povolení k trvalému pobytu (tj. do 20. 10. 2031). Tvrdí, že uvedeným nezákonným zásahem žalovaného, který není rozhodnutím, byla přímo zkrácena na svých právech. Jednak tím, že s ohledem na roční platnost dokladu bude nucena opakovaně každoročně žádat o vydávání nových cestovních pasů a v důsledku délky procesu vyřízení žádosti a vyhotovení nového pasu bude zkrácena její svoboda pohybu v rámci Schengenského prostoru z každého roku minimálně o dobu 3,5 měsíce a o podstatně delší období v případě cestování mimo něj, neboť např. v případě vízové povinnosti je žádána platnost cestovního dokladu v délce minimálně 6 měsíců. Takto již přišla o možnost léčení v Izraeli, kam z důvodu omezení platnosti svého pasu nedostala vízum, čímž došlo k újmě na jejím zdraví.

3. Postup žalovaného, který ji po podání žádosti vyzval k odstranění vad žádosti (doplnění chybějící náležitosti - dokladu prokazujícího nemožnost opatření cestovního pasu vydaného státními orgány Ukrajiny), považuje žalobkyně za nezákonný a označila jej za „vydírání za účelem úmyslného a přímého ohrožení života“, což vyjádřila i ve své odpovědi k připsu žalovaného a výzvě proto nevyhověla. Zdůraznila svůj status osoby požívající doplňkovou ochranu (od roku 2012 do roku 2021) „v souvislosti s pronásledováním státním úřadem Ukrajiny“, status manžela jako azylanta z důvodů politického pronásledování v Afganistánu, i status syna z předchozího manželství coby žadatele o azyl z důvodu politického pronásledování na Ukrajině, což považuje za důvod, proč se nemůže obrátit na státní orgány Ukrajiny s žádostí o vydání cestovního dokladu, neboť by tím ohrozila svůj život i životy členů své rodiny. Popsala události, které nastaly po jejím návratu na Ukrajinu v červnu roku 2007, kdy druhý den po návratu do vlasti došlo k napadení její rodiny a mučení všech jejích členů, při němž sama přišla o nenarozené dítě, a je ukrajinské úřady je odmítly chránit.
4. Žalobkyně žalobou požaduje, aby soud jednak stanovil, že překážka, proč nemůže získat cestovní pas od svých domovských státních orgánů je dlouhodobého charakteru a nezávisí na její vůli, dále aby vyslovil nezákonnost zásahu žalovaného a aby uložil žalovanému povinnost do 7 dnů ode dne rozhodnutí prodloužit platnost cestovního pasu číslo X do 20. 10. 2031 dodatečným záznamem v dokladu s razítkem žalovaného.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a zdůraznil, že se nezákonného zásahu nedopustil. Zopakoval průběh správního řízení o žádosti o vydání cestovního dokladu vedenou pod čj. OAM-6629/CD-2022. Žalobkyni vydal cestovní doklad s dobou platnosti na jeden rok, protože v jejím případě nebyly potvrzeny žádné okolnosti, které by ji bránily v obstarání si cestovního dokladu na úřadech země původu. Aktuálně však z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny není pro její státní příslušníky možné cestovní doklady si opatřit. Zastupitelské úřady Ukrajiny nové doklady nevydávají, pouze záznamem prodloužují platnost těch, jimž vypršela. Žalovaný považuje konflikt na Ukrajině za překážku dočasného charakteru, proto vydal žalobkyni cizinecký pas s biometrickými údaji s dobou platnosti 1 roku. Jakmile bude konflikt ukončen, nebrání nic žalobkyni zařídit si vydání cestovního dokladu na příslušných úřadech země původu. Vzhledem k tomu, že žalobkyni byl vydán cestovní doklad v souladu s právními předpisy, nedopustil se žalovaný žádného nezákonného zásahu. Žalovaný rovněž nesouhlasil s návrhem petitu žalobkyně a uvedl, že soud může jen konstatovat nezákonnost zásahu. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 1 Afs 16/2004 a 8 Aps 6/2007. S odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 30/2010 a Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2344/10 navrhl v souladu s § 60 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nepřiznat náhradu nákladů řízení.

III. Skutkové a právní závěry krajského soudu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně podala dne 7. 2. 2022 žádost o vydání cizineckého pasu - cestovního průkazu totožnosti na předepsaném formuláři. V žádosti uvedla, že nemá cestovní doklad a nemůže si ho obstarat ani na zastupitelském úřadě, ani na Ukrajině. K žádosti přiložila své čestné prohlášení, v němž uvedla, že nemá žádnou

reálnou možnost získat cestovní pas na Ukrajině nebo některém zastupitelském úřadě, neboť platnost jejího cestovního pasu, který měla v den útěku z vlasti u sebe, uplynula v červenci 2017. Na území České republiky přišla v červnu 2010 bez jakéhokoli platného dokladu, a proto pobývala tři měsíce v Příjímacím středisku Zastávka u Brna, v dubnu 2012 získala statut osoby s doplňkovou ochranou, který zůstal nezměněn až do udělení trvalého pobytu. Za celou dobu neopustila území Evropské unie z obavy o svůj život. Uvedla, že v roce 2013 byl unesen její manžel, v roce 2020 zemřel její bratr a matka, pohřeb však z obavy o svůj život organizovala distančně, dokumenty vydané Luhanskou lidovou republikou, jíž je občankou, jsou považovány většinou států za neplatné, všichni občané Luhanské lidové republiky jsou považováni za členy teroristické organizace a na Ukrajině jsou oficiálně pronásledováni, což činí nemožným žádat o cestovní doklad či se na území domovského státu vrátit. Od března 2015 žije na území České republiky i její syn jako žadatel o politický azyl, neboť byl na území Ukrajiny pronásledován, vězněn a mučen v souvislosti s událostmi v Luhansku v roce 2014, v důsledku čehož oslepl na jedno oko, má bodná zranění na krku a řadu dalších zdravotních problémů, včetně psychických. Žalobkyně k žádosti dále přiložila potvrzení ze dne 25. 10. 2021 o svém pobytovém oprávnění, ze dne 15. 3. 2021 o pobytovém oprávnění jejího syna, lékařskou zprávu ze dne 19. 3. 2015 týkající se syna, překlad potvrzení o organizování pohřbu jejího bratra a matky a dvě fotografie. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně cestovní pas číslo X převzala dne 16. 6. 2022.

7. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný žalobkyni vyzval přípisem ze dne 9. 2. 2022 k odstranění vad žádosti, a to k doložení dokladu prokazujícího nemožnost opatřit cestovní pas dle § 113 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců (tj. např. potvrzení Zastupitelského úřadu Ukrajiny v Praze, že žalobkyni cestovní doklad nevydá). Dne 23. 2. 2022 obdržel žalovaný odpověď žalobkyně na tuto výzvu, uvedla v ní, že výzvu považuje za protizákonnou, nezávaznou a chápe ji jako „politické vydírání a psychický nátlak žalovaného“. Vyjádřila názor, že žalovaný vyžaduje doložení „závažnějších dokumentů“, než ukládá zákon. Vyslovila přesvědčení, že dostatečně prokázala nemožnost požádat o cestovní doklad úřady svého domovského státu.
8. Následně dne 30. 3. 2022 žalovaný vypracoval předkládací zprávu k vydání cizineckého pasu, v níž uvedl, že po prověření rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně ze dne 4. 4. 2012, čj. OAM-226/ZA-06-P12-2010, by jí nárok na vydání cestovního dokladu za běžných okolností nevznikl, ale z důvodu současného ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, kvůli němuž ukrajinské úřady nevydávají nové cestovní doklady svým občanům, navrhl vydat žalobkyni cestovní pas s biometrickými údaji s omezenou platností na dobu 1 roku, neboť ozbrojený konflikt na Ukrajině lze považovat za překážku dočasněho charakteru. Dne 12. 5. 2022 předvolal žalobkyni k pořízení biometrických údajů na den 30. 5. 2022. Dne 16. 6. 2022 pak žalobkyně vyhotovený cestovní průkaz převzala.
9. Žaloba nemohla být krajským soudem věcně projednána, a to z následujících důvodů.
10. Podle § 82 s. ř. s., každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

11. Dle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
12. Dle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Dle odstavce 2 téhož ustanovení soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Šlo-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, uloží soud tento zákaz nebo příkaz správnímu orgánu nebo obci, která takový sbor řídí nebo které je takový sbor podřízen. Dle odstavce 3 pak soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
13. Předně je nutno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS (všechna v tomto rozhodnutí citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž se tento soud zabýval otázkou včasnosti zásahové žaloby a dospěl k tomuto závěru: *„Včasnost žaloby je jednou ze vstupních („procesních“) podmínek její věcné projednatelnosti. Krajský soud je povinen zkoumat z úřední povinnosti včasnost žaloby, a pokud zjistí, že žaloba je opožděná, je povinen ji odmítnout. Již z toho je zřejmé, že posouzení včasnosti žaloby musí být opřeno o objektivní skutkové okolnosti. Jinak řečeno, bylo by jen obtížně představitelné, aby zejména objektivní žalobní lhůta mohla být ve vztahu k témuž jednání veřejné správy u různých žalobců, vůči nimž toto jednání mířilo, posuzována odlišně. Právě užitý pojem došlo, vyjadřuje jeden časový moment nezávislý na vůli toho či onoho žalobce, jde-li o situaci, kdy bylo jedním aktem zasaženo zároveň více osob. Ani subjektivní lhůta však nemůže spočívat jen na přesvědčení žalobce, odrážejícím se v jeho žalobním tvrzení, že se o rozhodných okolnostech dozvěděl v určitý okamžik, nýbrž na objektivním zjištění, které rozhodné okolnosti to jsou a kdy se dostaly do sféry žalobce.*

[...]

Pokud nebude zásahová žaloba odmítnuta proto, že v žalobě označené jednání nemůže být již z povahy věci nezákonným zásahem, je na místě zkoumat její přípustnost dle § 85 s. ř. s., části věty před středníkem. Toto ustanovení praví: Žaloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Soud si musí nejprve ujasnit, zda projednávaná žaloba je „zápůrčí“, tj. směřuje proti zásahu, který doposud nebyl ukončen, anebo „určovací“, tedy směřuje proti zásahu, který již ukončen byl. Zatímco u určovací žaloby nezkoumá, zda se žalobce ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, a pokud ano, zda tak učinil, u zápůrčí žaloby takové zkoumání provést musí. Zjistí-li, že uvedené právní prostředky měl žalobce k dispozici, avšak nevyužil jich, musí být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.

Teprve není-li výše uvedených důvodů k odmítnutí žaloby, věnuje se soud zkoumání včasnosti žaloby. Je důležité uvedený algoritmus dodržet a jeho jednotlivé kroky nezaměnit mimo jiné proto, že posouzení včasnosti žaloby se odvíjí i od toho, jakým způsobem byly vypořádány prostředky ochrany či nápravy, jedná-li se o zápůrčí žalobu a takové prostředky měl žalobce k dispozici, resp. byl povinen je uplatnit.“

14. Ačkoliv citovaný rozsudek byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou k dispozici na www.nalus.usoud.cz), stalo se tak z důvodů nesprávného posouzení běhu objektivní a subjektivní lhůty u trvajících neukončených zásahů. Ovšem v navazujícím nálezu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18 se k samotné metodologii postupu při posuzování přípustnosti a důvodnosti zásahové žaloby přihlásil; tato je používána i v následujících rozhodnutích správních soudů včetně NSS (srov. např. rozsudek ze dne 12. 7. 2018, čj. 2 As 93/2016-138 nebo ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 Afs 190/2017-36).
15. Algoritmus vytvořený judikaturou se skládá z následujících kroků. 1. krok: určit, jaké jednání veřejné správy je označeno za nezákonný zásah, zda, kdy a za jakých okolností k němu skutečně došlo, případně určit další skutečnosti rozhodné pro posouzení včasnosti žaloby, a zda může takové jednání s ohledem na uvedené zjevně a nepochybně „zásahem“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (nemůže-li zjevně a nepochybně být zásahem, soud žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.); 2. krok: soud zkoumá přípustnost žaloby dle § 85 s. ř. s., části věty před středníkem. Zde musí soud zjistit, zda podaná žaloba je žalobou „zápůřčí“ či „určovací“ ve světle ustálené judikatury. V případě zápůřčí žaloby je třeba zkoumat existenci a využití jiných právních prostředků k ochraně nebo nápravě, a následný postup dle § 85 s. ř. s.; 3. krok: soud zkoumá včasnost žaloby podle lhůty uvedené v § 84 odst. 1 s. ř. s.; a 4. krok: soud zkoumá její důvodnost ve smyslu shora citovaného ustanovení § 82 s. ř. s.
16. Kritéria pro určení toho, zda určitý úkon je nezákonným zásahem, vyplývají přímo z § 82 s. ř. s. a byly dovozeny judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, čj. 4 As 117/2017-46, publ. ve sbírce NSS pod č. 3631/2017), jsou jimi: žalobkyně musí být přímo (1. podmínka) zkrácena na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti ní, nebo v jeho důsledku bylo proti ní přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li splněna byť jediná z uvedených podmínek, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz např. rozsudek NSS čj. 2 Aps 1/2005-65 ze 17. 3. 2005).
17. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobkyně vymezila nezákonný zásah tak, že jí žalovaný na její žádost ze dne 7. 2. 2022 o vydání biometrického cizineckého pasu vydal dne 16. 6. 2022 cizinecký pas s platností pouze do 2. 6. 2023, ačkoliv dle jejího názoru splnila všechny zákonné požadavky proto, aby jí byl vydán cizinecký pas s biometrickými údaji s dobou platnosti 10 let, resp. s omezením platnosti na dobu platnosti jejího povolení k trvalému pobytu (tj. do 20. 10. 2031). S tím koresponduje i návrh petitu žalobkyně, jímž žádá, aby soud jednak stanovil, že překážka, proč nemůže získat cestovní pas od svých domovských státních orgánů, je dlouhodobého charakteru a nezávisí na její vůli, aby vyslovil nezákonnost zásahu žalovaného a aby uložil žalovanému do 7 dnů ode dne rozhodnutí povinnost prodloužit platnost cestovního pasu číslo X do 20. 10. 2031 dodatečným záznamem v dokladu s razítkem žalovaného.
18. Ačkoliv soud nemůže ukládat správním orgánům povinnosti požadované žalobkyní v žalobním návrhu pod bodem 1. a 3., lze z uvedeného žalobního návrhu vysledovat, že žalobkyně brojila proti tomu, že jí byl žalovaným sice vydán cizinecký pas, o nějž žádala, avšak že jeho platnost neměla být omezena na dobu 1 roku, to považovala za nesprávné a nezákonné.

19. Uvedené jednání žalovaného tedy lze považovat za zásah, který není rozhodnutím a který směřoval přímo proti žalobkyni.
20. V rámci druhého kroku je třeba rozlišit typ zásahu, tedy, zda se jedná o zásah trvajícím či jednorázový, a to buď jednorázový ukončený či jednorázový s trvajícím účinkem (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18). Jak již bylo uvedeno, žalobkyně nebrojila proti tomu, že by jí nebyl konkrétní cestovní doklad či jeho typ vůbec vydán, brojila proti tomu, že platnost vydaného cizineckého pasu byla nesprávně omezena úkonem žalovaného - konkrétně vepsáním poznámky o omezení platnosti cestovního dokladu (na 1 rok z dočasného důvodu - války na Ukrajině, ačkoliv žalobkyně se domnívala, že osvědčila skutečnost, že nemůže žádat v domovské zemi o cestovní doklad, a tudíž má dojít k omezení na dobu platnosti trvalého pobytu), a proto se dožadovala, aby platnost vydaného dokladu byla změněna opravou poznámky žalovaného (prodloužení na dobu platnosti trvalého pobytu). Je tedy zřejmé, že tvrzená nezákonnost zásahu je spatřována v jednání (postupu) žalovaného, konkrétně v jeho samotném posouzení toho (rozhodnutí), na základě jakého zákonného důvodu předmětný cizinecký pas vydal, čehož důsledkem pak je právě délka omezení jeho platnosti. Takové jednání žalovaného nenaplnuje definiční znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., a s ohledem na shora zmíněné okolnosti je lze považovat za zásah. Jedná se proto o zásah jednorázový s trvajícím účinkem, spočívající právě v jednání (rozhodnutí) žalovaného, na základě jakého ustanovení vydal předmětný cestovní doklad a z jakého důvodu tedy omezil jeho platnost a na jak dlouhou dobu. Ačkoliv žalobkyně ve svém návrhu rovněž žádala, aby soud uložil žalovanému povinnost, jež mu uložit nemůže, nutno uzavřít, že žalobkyně podala žalobu zápuřčí.
21. Při posouzení včasnosti žaloby ve třetím kroku je třeba vyjít z ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s., dle kterého musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Podle odstavce 2 téhož ustanovení zmeškání lhůty nelze prominout.
22. Z citovaného ustanovení vyplývá jednak objektivní dvouletá lhůta pro podání žaloby, jejíž počátek se odvíjí od okamžiku, kdy k tvrzenému nezákonnému zásahu došlo, a jednak subjektivní dvouměsíční lhůta pro podání žaloby, jejíž počátek je určen okamžikem, kdy se žalobce o tomto zásahu dozvěděl. Není-li dodržena kterákoli z těchto dvou lhůt, jejichž zmeškání nemůže být prominuto, musí soud podanou žalobu vyhodnotit jako opožděnou. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přitom platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh (žalobu) odmítne, jestliže byl návrh (žaloba) podán předčasně nebo opožděně (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Aps 15/2013-59 či ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015-160).
23. V daném případě subjektivní lhůta pro podání žaloby začala běžet od okamžiku, kdy se do sféry žalobkyně dostaly takové informace, na jejichž základě mohla seznat, v čem jednání veřejné správy, v němž spatřuje zásah (nezákonný), spočívá, a že je zaměřeno proti ní (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 1 Afs 58/2017-42, bod 49). Určující tedy je, kdy se žalobkyně dozvěděla o skutečnostech, které zakládají její tvrzený nezákonný zásah.
24. Jak ze správního spisu, tak z tvrzení samotné žalobkyně nepochybně vyplývá, že dne 16. 6. 2022 převzala shora specifikovaný cizinecký pas, jehož platnost byla omezena zápisem žalovaného na 1 rok. Tento den se tedy žalobkyně dozvěděla, že jí byl vydán

cestovní doklad s jinou než požadovanou délkou platnosti, čímž mělo být zasaženo do jejích práv. Dnem 17. 6. 2022 tak začal běh subjektivní dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Pro zachování lhůty k podání žaloby bylo tudíž potřeba, aby ji žalobkyně nejpozději dne 17. 8. 2022 předala soudu nebo mu ji zaslala prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předala orgánu, který má povinnost ji doručit. To však žalobkyně neučinila, neboť žalobu soudu doručila teprve dne 15. 12. 2022 (osobně). Krajskému soudu proto nezbylo než vyslovit, že předmětná žaloba byla podána opožděně, neboť žalobkyně nedodržela zákonem stanovenou dvouměsíční subjektivní lhůtu k jejímu podání.

25. S ohledem na shora uvedeno proto krajský soud dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu pro opožděnost odmítl (výrok I.).
26. Z důvodu odmítnutí žaloby současně v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).
27. Výrok pod bodem III. se opírá o ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. května 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu